

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI CHÍN

CHẾT VÌ TRI KỶ

Trưởng Tôn Hồng bỗng bật cười khanh khách:

-Các hạ cho rằng bọn tôi không giết nổi chúng à? Nếu phu nhân muốn lấy mạng hôn vương thì dù lão ta có mười chiếc đầu, cả mười chiếc cũng đã rụng một lượt.

Bọn Tiểu Phi nghe câu đó cũng giật mình.

Mẫn tướng quân cùng Hồng tướng công kinh hãi không thốt được lời nào.

Lâu lắm, Hồng tướng công mới ấp úng:

-Nếu vậy... nếu vậy, tiên sinh dùng số vàng lớn thỉnh thích khách đến đây để làm gì?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Tại hạ thỉnh thích khách đến, bất quá để cho hôn vương luôn luôn sợ hãi, càng ngày càng thêm sợ hãi. Một con người khi bị hăm dọa thường xuyên, tất cũng có lúc đem điều bí mật giấu diếm từ lâu, hoặc với người này, hoặc với người khác. Điều bí mật đó, có lợi lớn đối với thân nhân, thì khi nào lão chết mang theo, để thiệt hại thân nhân!

Trưởng Tôn Hồng tiếp:

-Ngờ đâu hôn vương kín miệng quá chừng! Dù gặp cảnh nguy đến đâu, lão cũng chẳng nói ra. Dù là đối với người thân cận nhất, lão cũng giấu kín.

Nghe Trưởng Tôn Hồng nói thế, Tiểu Phi cười khổ thốt:

-Thảo nào, Quy Tư Vương bị dồn vào tử cảnh mấy lượt vẫn thoát chết như thường. Thì ra, người ta chưa muốn giết lão. Chúng ta khẩn trương vì lão mà thành mắc lừa. Cuối cùng lại thọ nạn.

Bổng Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Làm cho Đạo Soái Lưu Hương mắc mưu, kể ra cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Bà ta đang đàm đạo trên sàn thuyền, song câu nói đó có khác nào hướng xuống lầu thuyền cho Tiểu Phi nghe? Huống chi, nội lực của bà thâm hậu vô tưởng, mà thuyền thì lại trúc thành hình.

Tiểu Phi giật mình, cũng dùng nội lực truyền âm, đáp lời bà:

-Phu nhân xem trọng tại hạ quá chừng! Tại hạ bị lừa chẳng phải chỉ một lần này thôi đâu!

Thạch Quan Âm từ từ tiếp:

-Đạo Soái quá khiêm! Bình sinh, tiện thiếp từng gặp cao nhân đối thủ, song luận về thông minh, cơ trí, võ công, thành thật mà nói tiện thiếp chưa thấy ai sánh được với Đạo Soái!

Tiểu Phi cười khở:

-Nếu tại hạ được như lời phu nhân khen tặng, thì hôm nay đâu lại nằm dưới gấu quần của phu nhân?

Thách Quan Âm mỉm cười:

-Đạo Soái biết không, có biết bao nhiêu người mong cầu được như vậy. Song, nào phải mỗi ai cũng có cái diễm phúc có được một chỗ nằm như thế!

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Xem ra cái mụ này thích người rồi đó. Bọn ta có sống sót được hay không, giờ chỉ còn trông cậy ở mối tình vĩ đại này mà thôi.

Tiểu Phi sợ Thách Quan Âm nghe lọt câu nói của Cơ băng Nhận, vội cất tiếng khoả lấp:

-Nằm dưới gấu quần của phu nhân, thiết tưởng có chết cũng không oán hận gì! Tuy nhiên, nếu được thấy mặt phu nhân một lần thì...

Chàng không dứt câu, chàng muốn mượn cái buông lửng đó để tỏ rõ niềm hoài vọng.

Mà hoài vọng, chung quy cũng chỉ là mơ hoài, mơ hoài dù nặng, cuối cùng rồi cũng đến tuyệt vọng thôi.

Thách Quan Âm trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cất giọng mơ màng hỏi:

-Người muốn thấy mặt ta?

Tiểu Phi thở dài:

-Những gì thuộc về mơ ước, có thể hiện chẳng, chỉ là trong mộng thôi phu nhân ạ!

Thách Quan Âm cười nhẹ:

-Lắm lúc mộng cũng thành sự thực, Lưu Hương! Rồi người sẽ thấy mặt ta. Ta sẽ cho người thấy mặt.

Tiểu Phi hỏi:

-Bao giờ?

Thách Quan Âm hỏi lại:

-Người không còn kiên nhẫn như ngày nào?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Kiên nhẫn, tại hạ có thừa, chỉ sợ tại hạ không còn sống sót được bao lâu!

Thách Quan Âm lại suy tư một lúc:

-Người phải sống đến lúc đó!

Bổng Ngô Cúc Hiên thốt:

-Hắn không thể sống đến ngày đó!

Thách Quan Âm lạnh lùng:

-Ai định đoạt điều đó?

Ngô Cúc Hiên hớp một hơi dài không khí:

-Cái sảy nảy cái ung. Nếu để...

Thạch Quan Âm cao giọng:

-Không lẽ ta lãnh giáo người?

Ngô Cúc Hiên nín lặng. Hồng tướng công đằng hắng một tiếng, cười vuốt:

-Giả như không có gì trở ngại, thì tốt hơn nên trừ một mối hoạ...

Thạch Quan Âm dịu thái độ lại phần nào, từ từ thốt:

-Một bài thơ, một bức hoạ, hoàn thành rồi mà không có người tán thưởng thì tác giả như mặc áo gấm đi đêm. Có đúng vậy không?

Hồng tướng công không hiểu nổi ý tứ của bà như vậy thế nào, nên chẳng biết phải đáp sao.

Thạch Quan Âm tiếp:

-Chắc chắn là tác giả không cao hứng!

Hồng tướng công gật đầu:

-Đương nhiên!

Thạch Quan Âm tiếp:

-Thì, công việc của chúng ta làm, phải kể là một kiệt tác. Đó là một kiệt tác hẳn phải có người tán thưởng chứ?

Hồng tướng công cũng cười nhẹ:

-Phu nhân nói đúng!

Thạch Quan Âm tiếp:

-Cho nên, ta muốn hấn sống! Hấn nhìn kiệt tác của chúng ta, mà kiệt tác đó, chỉ có một mình Đạo Soái Lưu Hương mới có đủ tư cách tán thưởng. Có phải vậy chăng?

Hồng tướng công cười lớn:

-Phu nhân quả có kiến thức hơn người!

Ngô Cúc Hiên chen vào:

-Nhưng... hấn... hấn...

Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Người không cần nói nhiều:

Đối với ai, bà giữ lễ độ. Đối với Ngô Cúc Hiên, bà không dè dặt lời nói, song Ngô Cúc Hiên đâu dám phản đối?

Lão ta cung kính thốt:

-Phải.

Thạch Quan Âm trầm giọng:

-Đã thế, ba người bên dưới sà thuyền, già muốn mang theo già, các vị nghĩ sao?

Hồng tướng công đáp nhanh:

-Tại hạ xin vâng ý phu nhân.
Thạch Quan Âm mỉm cười:
-Các vị yên trí! Già sẽ chiếu cố kỹ đến họ!

oOo

Lại một ngày sắp hết.

Một ngày buồn bức nhất cho Hồ Thiết Hoa. Buồn bức đến có thể ngã bệnh.
Rượu y đã nốc chẳng biết bao nhiêu, và còn nốc, có lẽ nốc mãi mãi..
Rượu, lạ thay, y càng uống, càng thấy tỉnh, tỉnh lạ lùng.

Y tự hỏi:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Tại sao người chưa về? Chừng nào người mới về?
Người gặp quỷ rồi chăng?

Y có biết đâu, Tiểu Phi gặp quỷ thật sự.

Bỗng, chiếc rèm cửa lay động, Tỳ Bà Công Chúa đã bước vào.

Hồ Thiết Hoa đang bức, không nỡ phát tiết, gặp được người, y phát tiết ngay.

Y hét:

-Tại hạ hỏi công chúa, công chúa có biết lẽ chăng?

Tỳ Bà Công Chúa liếc xéo y:

-Lẽ gì?

Y gắt:

-Vào nhà người, trước hết phải lên tiếng, phải gõ cửa chứ? Có đâu ngang nhiên đi vào?

Tỳ Bà Công Chúa phì cười:

-À, à! Người cũng biết nói chuyện lễ độ nữa à?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Có đâu như công chúa ngang tàng, trâng tráo?

Tỳ Bà Công Chúa rùn vai:

-Rất tiếc, người quên thân phận mình.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Thân phận gì?

Tỳ Bà Công Chúa lạnh lùng:

-Một kẻ tù trong tay ta. Đối với tù nhân, ta cần gì phải giữ lễ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng không chớp, bỗng cười khan:

-Nam nhân không đánh nhau với nữ nhân. Câu vừa rồi, nếu do kẻ nào khác thốt lên, kẻ đó phải mất mạng với tại hạ.

Y cười lớn hơn một chút:

-Nhưng người thốt lên, lại là công chúa, nên tại hạ bỏ qua!

Đoạn y không quan tâm đến nàng nữa.

Tỳ Bà Công Chúa gật:

-Người giả thiết với ai thế? Có ngồi lên không?

Hồ Thiết Hoa cười vang trong chần:

-Tại hạ muốn nằm là nằm, muốn ngồi là ngồi, tùy ý tại hạ, nào ai sai được?

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân thành thịch, rồi bước tới nắm chéo chần, giật mạnh!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tại hạ chẳng phải là lão Xú Trùn, công chúa lầm người rồi! Lầm rồi, công chúa ới!

Tỳ Bà Công Chúa đỏ mặt, không sừng sộ nữa.

Nàng gất nhẹ:

-Ngồi lên rồi đi theo ta. Vương phi muốn gặp người đấy.

Hồ Thiết Hoa giật mình, ngồi lên hỏi:

-Vương phi muốn gặp tại hạ? để làm gì?

Tỳ Bà Công Chúa hừ một tiếng:

-Vương phi không bao giờ tiếp chuyện với ai. Bây giờ muốn gặp người, hẳn phải có việc khẩn cấp.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt mấy lượt mỉm cười:

-Bà ta muốn gặp tại hạ, thử cứ lại đây mà gặp! Bảo bà lại đây.

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân:

-Người ăn nói vậy à?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Công chúa đừng quên, chính bà ta muốn gặp tại hạ mà muốn gặp thì đi mà gặp, tại hạ có muốn đâu. Tại sao tại hạ phải đi?

Tỳ Bà Công Chúa cắn môi, rồi thốt:

-Phải! Người không đi cũng chẳng là một việc lạ. Không đi là phải lắm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chứ sao!

Công chúa cười mỉa:

-Phàm kẻ có tội, trong lòng không an. Lòng không an là không dám gặp ai cả!

Hồ Thiết Hoa nhảy xuống giường, hét to:

-Tại hạ có tội? Tội gì? Tại sao tại hạ không dám gặp bà?

Tỳ Bà Công Chúa cười lớn:

-Nếu người có gan, thì đi theo ta. bằng nhút nhát thì thôi vậy.

Trong tưởng tượng của Hồ Thiết Hoa, chiếc lều của Quy Tư Vương phi hẳn phải hoa lệ lắm.

Nhưng sự thật, lều cũng hoa lệ, song bước vào đó, ai ai cũng cảm thấy khó chịu vì mùi thảo dược nực nồng.

Bà đang tựa lưng vào thành giường, trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi, dáng người yếu đuối như mang không nổi một chiếc áo. Tuy nhiên, cái phong tư, dung mạo của bà ta tuyệt vời, mà oai khí cũng hách lăm.

Đừng tưởng ai ai cũng giữ được bình tĩnh trước mặt bà.

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng mình dơ dáy, hơi hách quá chừng, bên cạnh bà.

Vương phi cười nhẹ, thốt:

-Kẻ bịnh không bước nổi xuống giường chào khách, xin công tử thứ cho.

Hồ Thiết Hoa bối rối:

-Không... không dám...

Y muốn nói một tên tù đâu dám nghĩ đến chuyện lỗi phải, Vương phi cần chi phải khách sáo!

Song có cái gì làm cho y ghen ngào, nên y bỏ lửng câu nói.

Vương phi thở dài:

-Việc bất hạnh trong đêm rồi, còn làm cho người thẹn đến bây giờ?

Đề cập đến việc đó, là đốt cháy ngọn lửa hận trở lại trong lòng Hồ Thiết Hoa.

Y đã dập tắt nó rồi, tạm thời dập tắt, chờ Tiểu Phi mang lại kết quả tốt lành.

Y cười lạnh:

-Vương phi cho đòi tại hạ đến đây để thẩm vấn à? Vương phi thứ lỗi cho, tại hạ không muốn nghe chi hết.

Y toan quay mình bước đi.

Vương phi cười tiếp:

-Công tử hãy thư thả! Công tử đa nghi quá!

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Đa nghi chính là các vị, chứ nào phải tại hạ?

Vương phi lại thở dài:

-Bọn oan gia nghi oan cho công tử, thật tội quá! Công tử thứ cho nhé!

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế các vị... các vị thừa nhận tại hạ không giết người?

Vương phi dụ giọng:

-Đương nhiên, người không do công tử hạ sát cho nên công tử mới bằng lòng ở lại. Chứ nếu công tử muốn đi, thì còn ai ngăn trở nổi?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Đang mắc oan lớn, bỗng lại được người minh bạch cho, còn gì khoan khoái hơn?

Y phở phào mấy lượt.

Vương phi hỏi:

-Công tử hết giận rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Đáng lý là tại hạ phải giận, song vương phi đã nói thế rồi, tại hạ không tha thiết đến việc đó nữa.

Vương phi cười.

Một lúc lâu, bà tiếp:

-Mời công tử đến đây, để thỉnh cầu công tử một việc.

Hồ Thiết Hoa vỗ ngực:

-Con người, vì lý trí mà chết, cái chết đó không ai từ chối. Vương phi phân phó việc chi, tại hạ sẵn sàng vâng lời. Vào nước sôi, vào lửa cháy, xông xáo giữa mưa tên, chạy nhảy trên núi kiếm...

Vương phi cảm động:

-Già xin ghi nhận cao nghĩa của công tử.

Hồ Thiết Hoa chợt phát hiện trong lều, chỉ còn lại một y và vương phi.

Tỳ Bà Công Chúa và bọn tiểu hoàn đã biến đâu mất.

Chẳng hiểu tại sao, y sao y nghe lòng hồi hộp lạ lùng. Chừng như y cảm thấy vương phi sau bức rèm thưa, nhìn y mà cười.

Y tự mắng:

-Tại sao ta hôm nay lại hiếu sắc như thế này? Người ta xem ta là nghĩa sĩ, ta không nên tưởng loạn như vậy.

Y cao giọng:

-Vương phi hà tất khách khí. Muốn phân phó tại hạ việc gì xin cứ cho biết.

Vương phi thốt:

-Không rõ công tử còn nhớ đến hay chẳng ngày mai đúng là ngày ước hẹn đối phương đem vàng đổi lấy viên Cực Lạc Tinh, chẳng hay công tử có thể...

Hồ Thiết Hoa cố ức chế con tim, song chẳng rõ tại sao nó cứ sôi động mãi. Con tim càng sôi động, y càng nhớ đến cảnh động phòng trong đêm rồi.. Ớn như ầm ầm làm sao.

Vương Phi trong trường kia, tơ hồ biến thành...

Nhưng còn tuổi tác?...

Hồ Thiết Hoa không dám nhìn, mà cũng không dám tưởng nghĩ xa hơn...

Y cất giọng, cốt lẩn át tâm tư đang nghĩ loạn, hỏi:

-Vương phi muốn tại hạ đảm đương việc đổi vật?

Vương phi lại thở dài:

-Toàn gia đình của già gặp cảnh lưu ly, còn biết nhờ ai khi tất cả đều trở lòng phản ý? Cho nên, bất đắc dĩ, già mới kêu gọi đến lòng hào hiệp của công tử. Thực ra thì già hết sức áy náy khi mở miệng thỉnh cầu.

Hồ Thiết Hoa khẳng khái:

-Nếu tại hạ không mang được viên Cực Lạc Tinh về đây cho vương phi thì tại hạ tình nguyện cắt nguyên cắt lấy chiếc đầu này thay thế cho viên đá quý.

Vương phi chớp mắt:

-Công tử cao nghĩa như vậy, già... tiện thiếp...

Bà bỏ đi, tiếng già thay thế bằng hai tiếng tiện thiếp, cho được gần gũi hơn, cho khoảng cách tuổi tác được ngắn hơn, nếu không trở trêu...

Rồi vương phi nức nở, những tiếng nói kế tiếp bị tiếng nức nở làm khó nghe.

Bỗng, một bàn tay mềm dịu từ trong bức trường lộ ra, bàn tay mềm quá như chẳng có một đốt xương, lỏng xương nào bên trong cho nó cứng cứng.. Những ngón tay mềm dịu rung rung, chập chờn như những cánh hoa bị gió tạt mạnh, nếu không được nâng đỡ hẳn phải rơi rụng...

Hồ Thiết Hoa cảm thấy huyết quản phồng lên, máu trong huyết quản chảy mạnh như thác đổ ồ ồ, máu đó lại nóng ran, máu chảy loan khắp người, máu bốc lên đầu, trí não của y hỗn loạn.

Khi y tỉnh lại, y bỗng giật mình, chẳng rõ từ lúc nào, bàn tay y đã nắm chiếc bàn tay không xương kia.

Quy Tư vương phi không rút tay về, mà cũng không mở lời trách mắng...

Bà rung rung giọng, dặn dò:

-Ra đi, công tử, hãy thận trọng, hết sức thận trọng, tiện thiếp xin trao trọn niềm kỳ vọng nơi công tử... Cái lẽ sống của tiện thiếp nằm trong tay công tử đó.

Hồ Thiết Hoa tưởng con tim đã nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Y làm sao bây giờ? Tay nắm tay, y phải buông như thế nào. Giả như buông, mà vương phi hỏi, y phải đáp làm sao? Tại sao y nắm tay hả?

Nắm đó, có lẽ vương phi chưa hay biết. Buông ra rồi, bà sẽ hỏi, bà giật mình, bà thẹn, bà hỏi...

Mà nắm mãi như vậy, thì sao cho tiện?

Tay y đang nắm tay vương phi, bà lật bàn tay lên, nắm lấy tay y, đổi cái thế chủ động của y thành cái thế thụ động.

Bà dịu giọng thốt:

-Ngoài ra, tiện thiếp có một việc riêng tư, muốn ký thác nơi công tử.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy trời đất xoay vần, y đáp như máy:

-Tại hạ đã nói rồi, giả như vương phi bảo tại hạ chết, tại hạ chết ngay. Có điều chi sai khiến, vương phi cứ bảo.

Y là người giàu nhiệt tình, ai xử tốt với y, y dám chết cho người đó.

Huống chi, người đang xử tốt với y, người đang thỉnh cầu nơi y lại là người mà trên thế gian này, cỏ cây trông thấy cũng phải đảo lộn, núi phải đổ, biển phải trào.

Y là con người bằng xương bằng thịt mà. Y còn tri giác, thì y phải dao động mạnh, hơn núi, hơn biển, hơn cỏ cây...

Vương phi nhìn y, từ từ tiếp:

-Tiện thiếp xin nhờ công tử dò xét sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh!

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Vương phi cũng chẳng biết điều bí mật đó sao?

Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp tuy là vợ của vương gia, vợ chồng tuy tương kính với nhau như ngày đầu tiên kết nghĩa. Trong suốt thời gian dài chung sống, vương gia không giấu diếm tiện thiếp điều gì, chỉ có điều bí mật liên quan đến Cực Lạc Tinh...

Bà không cần tiếp cho tròn câu. Hồ Thiết Hoa cũng thừa hiểu.

Y suy nghĩ một lúc, rồi hỏi:

-Vương gia đã không tiết lộ với vương phi, thì khi nào lại tiết lộ với tại hạ?

Vương phi từ từ thốt:

-Cứ theo lời truyền thuyết trong hoàng tộc thì Quy Tư quốc có một kho tàng rất lớn, lúc bình thường, không ai sử dụng đến số châu báu đó. Nhưng khi quốc gia hữu sự quan hệ đến vận mạng vương triều thì mới cần đến kho tàng đó. Nơi chôn dấu kho tàng, chỉ có một mình vị vương đang nắm quyền cai trị biết được mà thôi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Vương phi cho rằng sự bí mật của viên Cực Lạc Tinh có liên quan đến kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp nghĩ như vậy.

Hồ Thiết Hoa cười khổ. Vương phi tiếp:

-Vương gia một mình không làm sao chuyển vận nổi kho tàng đó theo bước lưu vong, có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Vương phi nói có lý!

Vương phi tiếp:

-Giả như có chuyển vận đi, thì cũng phải nhờ người bảo vệ số châu báu đó chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải!

Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp đã nói cho trắng trắng sẽ nghe rồi, hiện tại vương gia không còn một người nào khả dĩ ứng phó với mọi biến chuyển. Chẳng hạn, bảo vệ sinh mạng, hộ tống tài sản, bọn vệ sĩ kia có tài lực gì đảm đương những việc đó?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Theo ý vương phi, thì vương phi có thể nhờ tại hạ hộ tống kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp ước đoán như vậy!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nếu vương gia tín nhiệm tại hạ, thì đâu có việc gây oan uổng cho tại hạ.

Vương phi dịu giọng:

-Vương gia xét làm công tử, song nếu công tử đoạt hoàn viên Cực Lạc Tinh, thì người sẽ thay đổi chủ ý. Hà hướng, ngoài công tử ra, còn có ai đáng tin nhiệm nữa đâu?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vương phi nói thế, chứ vương gia tin nhiệm bằng hữu của tại hạ hơn tại hạ nhiều.

Vương phi trầm ngâm một lúc:

-Tuy nhiên, nếu vương gia uỷ thác việc đó cho công tử, công tử có bằng lòng tiết lộ bí mật với tiện thiếp chẳng?

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Tại hạ đã nói rồi...

Vương phi chặn lời:

-Giả như vương gia bắt buộc họ phải giữ kín?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười:

-Tại hạ có đáp ứng trước với vương phi, phải vậy chẳng?

Sự việc đó, không hợp đạo lý chút nào. Nếu một người nào khác, hẳn không thể đáp ứng. Song Hồ Thiết Hoa bình sinh hành động bất cần đạo lý.

Y thấy việc gì đáng làm là làm ngay, dù việc đó nghịch lý.

Y nghĩ rằng, vương phi quả là người tốt, còn Quy Tư Vương thì rất hồ đồ. Giúp người tốt, bỏ kẻ hồ đồ, kể ra cũng là việc đáng làm lắm chứ?

Còn như, có lợi hay hại cho ai, điều đó chẳng mấy may liên quan đến y.

Y chẳng còn tìm hiểu tại sao vương phi thiết tha với bí mật của viên Cực Lạc Tinh.

Tự nhiên y không màng hỏi bà.

oOo

Giờ ngọ.

Thái dương nhả nóng bừng bừng.

Hồ Thiết Hoa dẫn ba con lạc đà, đi về hướng Tây, y vắn quanh đầu một chiếc khăn trắng rất dài, vậy mà vẫn bị ánh nắng làm hoa mắt, mờ óc.

Đi theo y, có ba võ sĩ Quy Tư, võ công thì không đáng kể, song chúng quen thời tiết sa mạc, nên chịu đựng được như thường.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lầm thầm:

-Xem ra, ta khát rượu quá chừng rồi!

Thực ra thì trong mấy hôm nay, Hồ Thiết Hoa quá lao lực, hơn nữa, đi dưới nắng như thế này, y khát nước. Phàm ai thích rượu, lúc khát nước lại không nghĩ đến rượu?

Do đó, y thấy mình mất hăng hái nhiều.

Đêm vừa qua, y lại không ngủ được.

Nhớ đến bàn tay mềm mại, mát dịu, y thao thức mãi, rồi nghĩ vẩn vơ, nghĩ luôn đến đêm động phòng.

Y cũng tự mắng mình háo sắc, nhưng lương tâm cứ mắng, dục vọng vẫn sôi trào...

Bình sinh có bao giờ y tồi tệ đến thế?

Y tự hỏi, có phải y đã nhiễm cái chất phong lưu đa tình của lão Xú Trùn chẳng.

Nhưng nhớ đến Tiểu Phi, y càng khó ngủ.

Đã hai hôm rồi, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không trở về. Cả hai ở đâu? Tại sa mạc này, nơi nào họ ở được?

-----oOo-----